

Preface

Laurent Mucchielli

*Socioloog, Onderzoeks Directeur bij de CNRS
(UMR 7064, CNRS, Aix-Marseille Université & Science-Po Aix)*

Er waren drie redenen die aanleiding gaven om welwillend te reageren toen Anne Dumont mij vroeg het voorwoord voor haar boek te schrijven.

Ten eerste toont zij aan dat met gezond verstand, kritisch denken, hard werken en moed, menige gewone burgers, die niet in de wetenschappelijke sfeer werken, ingezien hebben dat de SARS-CoV-2 epidemie in de meeste Westerse landen rampzalig is beheerd, en dat de tijd rijp is voor een bevrijdende ontwakening.

Gezond verstand. Het « gezond verstand », de naam die de vereniging zichzelf gaf en waarvan Anne Dumont veel elementen uit de bij de rechtbank ingediende klacht overneemt, is a priori beslist geen wetenschappelijke begrip. Wij geven er echter volgens de omstandigheid een eenvoudige definitie aan: het vermogen om helder te blijven in een situatie die sterke emoties oproept en om door levenservaring geteste denk- en handelingsregels toe te passen in een schijnbaar nieuwe situatie. Het is een kwestie van gezond verstand om te begrijpen dat het het recht en de plicht van artsen is om onder alle omstandigheden voor zieken te zorgen. Het is een

kwestie van gezond verstand om te begrijpen dat het absurd is om burgers te willen verbieden vrij in de natuur te wandelen terwijl zij zich wel in supermarkten aaneen mogen schuiven. Het is een kwestie van gezond verstand om te begrijpen dat het geen zin heeft om met een mondkapje over straat te lopen. Begrijpen dat het absurd is en in strijd met alle grondbeginselen van de democratie om het leven van mensen in alle omstandigheden te willen reglementeren (door hen te vertellen wanneer of hoe ze uit mogen gaan, eten, zoenen, enzovoort) is gezond verstand. Het is een kwestie van gezond verstand te begrijpen dat het absurd is een geneesmiddel (in dit geval een vaccin) te willen toedienen aan iemand die niet ziek is en waarschijnlijk ook niet ziek zal worden, hoewel sommige mensen ziek kunnen worden door deze geneesmiddel. Het is een kwestie van gezond verstand om te begrijpen dat het absurd is om 100 % van een bevolking te willen vaccineren als het gebruikte vaccin niet voorkomt dat zij het virus in kwestie oplopen of kunnen overdragen.

Kritisch denken. Het is vervolgens noodzakelijk om kritisch te denken, om zichzelf te bevrijden van de zeer intense politiek-industriële propaganda die het publieke debat in onze Westerse landen totaal verstikt. Deze propaganda duwt ons voortdurend in een vreselijke intellectuele luiheid, door ons te infantiliseren. Het principe ervan, is eenvoudig: het bestaat erin de burgers te doen geloven in zaken die niet met de werkelijkheid overeenstemmen. Dit is de basis van commerciële reclame en industriële marketing, maar ook van politieke propaganda. Deze laatste hebben in deze gezondheids crisis een nieuw hoogtepunt bereikt, net als in de volgende 'crisis'-episode – nl. de oorlog in Oekraïne – waar het media-politieke discours dat het publieke debat domineert, uiteindelijk hamert op de boodschap dat 'oorlog verkeerd is' en 'Poetin een kwaadaardige dictator is', ook al is de situatie veel complexer is. Natuurlijk waren wij eraan gewend om als kleine kinderen te worden behandeld in een reclameruimte waar de

handelaar de wonderbaarlijke effecten van zijn product aanprijst, en hadden wij de reflex om ons van deze infantilisering te distantiëren. Maar wanneer deze logica de leidraad wordt van bijna alle openbare discussies over ernstige en emotioneel geladen onderwerpen, wordt het veel moeilijker om een kritische geest te handhaven. Wij zijn behandeld als kleine kinderen, eerst om ons bang te maken, dan om ons zonder weerstand talloze vrijheidsberovingen te doen aanvaarden, en tenslotte om ons in koor, zoals op school, de lessen van de onderwijzer te laten herhalen. Geconfronteerd met propaganda die verwant is aan mentale manipulatie en die ons terugbrengt tot de status van burger-kind dat de instructies moet opvolgen van volwassenen die weten wat goed en gepast voor hem is, dienden wij onze kritische geest te bewaren en tegelijkertijd onze volwassen status.

Werk. De komst van het internet heeft ons intellectueel lui gemaakt. Aangezien we alleen maar op onze telefoon of computer hoeven te tikken om toegang te krijgen tot ontelbare soorten informatie, is de verleiding groot te geloven dat de werkelijkheid gemakkelijk te begrijpen is en deze werkelijkheid (in de zin van wat kan worden ondervonden, beleefd als ervaring, ontdekt als resultaat van een vraagstelling) te verwarren met het virtuele dat de beeldschermen ons tonen. Dat dit in het dagelijks leven praktisch is, spreekt vaak vanzelf, ook voor de onderzoeker die nu via zijn computer toegang heeft tot bijna alle wetenschappelijke literatuur. Maar het is een verschrikkelijke illusie te geloven dat de informatie die steeds sneller circuleert op het Internet voldoende is om de wereld waarin wij leven en de evolutie daarvan te begrijpen. Internet is inderdaad geen democratische wereld waarin iedereen zich intelligent en vrij kan opvoeden. Ten eerste wordt er steeds meer een nieuwe censuur uitgeoefend, waardoor digitale reuzen als Google en Facebook (en hun afhankelijkheden: YouTube, Instagram, enz.) alle inhoud verwijderden die in strijd is met de politiek-industriële propaganda. Ten

tweede wordt het Internet thans beheerst door geduchte economische en politieke krachten die geleerd hebben het te gebruiken als een belangrijk propaganda- en indoctrinatie-instrument (zoals zij vroeger met de televisie deden). Men hoeft maar te kijken naar de evolutie van de « online-encyclopedie », Wikipedia, om te begrijpen hoe de digitale droom ten onder is gegaan en hoe de aanvankelijke « burgerparticipatie » is vervangen door de actieve propaganda van « beïnvloeders ». En het tragische is dat deze intellectuele luiheid niet alleen de gewone burgers betreft die op Internet met « informatie » worden gevoed. Het betreft ook, en in toenemende mate, degenen die de informatie-inhoud opmaken die wij vervolgens lezen, namelijk journalisten. Waar onderzoek vroeger werk vereiste, dat vaak lang en soms pijnlijk was (wanneer men bijvoorbeeld naar gevoelige plaatsen moest gaan), kunnen de meeste journalisten er nu dankzij Internet van uitgaan dat zij geen onderzoek meer doen. Vandaar de mode voor fact-checking, wat in feite een soort goedkope journalistiek is waarbij je je bureau of je computer nooit verlaat, terwijl je beweert de waarheid te vertellen over om het even welk onderwerp (wat een grap!). Google en Facebook vergissen zich niet, want zij financieren de media steeds meer via digitale ontwikkeling en dragen zo in belangrijke mate bij tot de vormgeving van de inhoud van de informatie die journalisten vervolgens alleen maar hoeven te overnemen.

Moed. Er is moed voor nodig om je te bevrijden van propaganda die je aan de ene kant dom probeert te laten lijken (« iedereen weet dit, hoe kun je het niet weten? Ben je niet een vreselijke samenzweringstheoreticus? »), en aan de andere kant een immoreel (« iedereen doet dit, hoe kun je denken dat je de gemeenschappelijke regels niet mag volgen? Wij doen opofferingen, jij bent een vuile egoïst omdat je daaraan niet mee doet »). Er is moed voor nodig om de kudde niet te volgen, zelfs als die zelfmoord gaat plegen zoals de schapen van Panurge. Er is moed voor nodig om weer-

stand te bieden aan de beschuldiging van « samenzwering », een argument van hen die er verder geen meer hebben en geen andere manier vinden om hun ernstig gebrek aan gezond verstand, kritisch denken en werk te verbergen. Er is moed voor nodig om niet keer op keer te herhalen (als kleine kinderen op school, wel te verstaan) dat vaccins de oplossing zijn voor al onze problemen, en nog meer om te durven zeggen wat de eenvoudige werkelijkheid is, namelijk dat deze produkten in allerijl werden vervaardigd met als voornaamste doel de fabrikanten en hun aandeelhouders te verrijken, dat deze urgentie en hebzucht leidden tot het verknoeien van het werk en het aanbieden van produkten van slechte kwaliteit, dat deze urgentie en hebzucht ertoe hebben geleid dat noch de wetenschappelijke regels voor de evaluatie van de werking van een geneesmiddel (de klinische proeven van Pfizer en andere Moderna-bedrijven zijn zeer onvolledig en ten dele frauduleus), noch de gezondheids- en ethische regels van elementaire voorzorg in acht zijn genomen wanneer het gaat om experimentele produkten (mRNA-vaccins) die nooit massaal op mensen zijn getest, dat deze produkten absoluut niet in staat zijn de epidemie in te dammen en dat zij talrijke ernstige ongewenste bijwerkingen hebben.

De Covid doxa. De tweede reden waarom ik ermee heb ingestemd dit voorwoord te schrijven, is dat ik in het werk van Anne Dumont, die vanuit Belgisch standpunt spreekt, het meeste herken van wat ik vanuit het Franse geval heb belicht en wat ik de covid doxa noem (1). De doxa verwijst naar het discours van de dominante elites in een samenleving, een discours waarmee deze elites niet alleen spreken over een bepaald onderwerp, maar ook trachten zich te legitimeren als dominante elites ten opzichte van de rest van de bevolking (2). Ik heb aangetoond hoe een deel van de westerse (en in de eerste plaats de Amerikaanse) politieke, economische en financiële elites over deze gezondheids crisis een verhaal hebben opgedrongen, een verhaal dat kan worden geana-

lyseerd aan de hand van de logische en chronologische opeenvolging van vier centrale beweringen. Ten eerste dat we geconfronteerd zouden worden met een virus dat « een dodelijk gevaar voor de mensheid » vormt, in de woorden van de directeur van de WHO, Tedros Adhanom Ghebreyesus. Concreet vertaalt betekent dit dat we er allemaal aan kunnen sterven. Ten tweede is er niets dat de geneeskunde onmiddellijk zou kunnen doen om de ziekte (Covid) die door dit virus wordt veroorzaakt, te genezen. Ten derde zou er niets anders opzitten dan de maatregelen van « sociale afstand » te verveelvoudigen en tenslotte iedereen thuis op te sluiten: dit is het algemeen inperkingsbeleid. En ten vierde eindigt het verhaal pas wanneer wij door het vaccin worden verlost (de deus ex machina aan het einde van de antieke toneelstukken). Het is dit verhaal dat moet worden begrepen in zijn structuur en in zijn geheel, en dat vervolgens moet worden onderworpen aan verificatie. In tegenstelling tot wat de regeringen beweren, bestaat er namelijk geen « wetenschappelijke consensus » die deze vier beweringen valideert en het debat voorgoed afsluit. Wetenschap is geen dogma en argumenten van autoriteit zijn geen wetenschappelijk bewijs. Het is wetenschappelijke onzin om het debat te reduceren tot een provax/antivax dichotomie. Wetenschap is geen ideologie, het is een collectieve praktijk van onderzoek die gericht is op het geleidelijk vaststellen van de werkelijkheid, onafhankelijk van enige andere overweging. Bovendien bewijst het feit dat politieke besluiten worden gevalideerd door één of ander ad hoc wetenschappelijk comité evenmin iets. In Frankrijk bestaat de « Wetenschappelijke Raad Covid-19 » uit een groep vrienden (waarvan de meesten afkomstig zijn uit het INSERM-programma « Reacting ») die elkaar in feite hebben gecoöpteerd, die zich van meet af aan hebben onderworpen aan de eisen van de politieke macht (te beginnen met de eerste ronde van de gemeenteraadsverkiezingen op 15 maart 2020) en waarvan verschillende leden al jarenlang banden

hebben met de farmaceutische industrie. Toch is de eerste regel van de wetenschappelijke ethiek belangeloosheid, en dus – in het bijzonder – de afwezigheid van belangenconflicten.

Wanneer deze regels worden gevolgd en de vier centrale beweringen die de structuur van de covid doxa vormen, worden geverifieerd, blijkt dat elk van deze beweringen enerzijds principieel en anderzijds feitelijk twijfelachtig is (3). Het is dus onjuist te beweren dat dit virus het voortbestaan van de mensheid op enigerlei wijze bedreigt (de letaliteit ervan is gering in vergelijking met andere virussen, meer dan 85 % van de besmette personen vertoont weinig of geen symptomen (4) en er is nooit sprake geweest van overmatige sterfte onder de leeftijd van 60-65 jaar), net zoals het onjuist is te beweren dat er geen behandeling bestaat (5). De trieste realiteit is dat deze toespraken vooral bedoeld waren om de regeringen en de bevolking angst in te boezemen, en de mensen te doen aanvaarden dat alleen massavaccinatie de epidemie zou kunnen verslaan, en dat men in afwachting daarvan alleen een algemene opsluiting van het middeleeuwse type zou kunnen afkondigen, die in geen van de «pandemieplannen» voorkomt die sinds vele jaren dankzij de ervaring met vorige crises (want dit is noch de eerste noch de laatste) zijn opgesteld. De bevolkingen zijn dus diep geschokt en geïnfantiliseerd door deze angst, net zoals zij diep geconditioneerd en geïnfantiliseerd zijn door de verwachting van dit vermeende vaccinatie mirakel. Het resultaat is een dubbele gezondheidsramp. In de eerste plaats een ramp door het onvermogen om de ziekenzorg te organiseren (buitenspel zetten van de huisartsen, die toch de eerste verdedigingslijn vormen bij elke epidemie, het dictaat van de afwezigheid van therapeutische middelen, het thuis en in bejaardentehuizen achterlaten van de zieken), wat ertoe heeft geleid dat de gehele last van de epidemie is overgeheveld naar het openbaar ziekenhuiscomplex dat al tientallen jaren in verval is ten gevolge van voortdurende besparingen op de financiële middelen en het opleggen van de

beheersmethoden van een privébedrijf. In de tweede plaats een catastrofe als gevolg van een massale vaccinatie die niet heeft geleid tot het verdwijnen van de epidemie (zodat het moraliserende discours over het « altruïsme » van vaccinatie volkomen ongegrond blijkt te zijn), die is uitgevoerd met behulp van producten van slechte kwaliteit en die een ongekend gevaar inhouden in termen van ernstige bijwerkingen. Deze producten werden aan iedereen opgedrongen (door verplichting of chantage), ook aan jongeren (die geen risico lopen door het virus) en zwangere vrouwen (die niet eens zijn opgenomen in de klinische proeven van de fabrikanten, zodat de gevolgen van een dergelijke injectie voor het verloop van hun zwangerschap en de toekomst van hun kinderen totaal onbekend zijn).

De komende justitie. Naast deze dubbele gezondheidsramp is er ook een politieke en juridische ramp, een ramp voor de democratie waarvan de grondslagen zijn aangetast als nooit tevoren in vreedstijd : De scheiding der machten is in sluimerstand gezet door het verdwijnen van de parlementaire en rechterlijke controle, de individuele en collectieve vrijheden zijn herhaaldelijk en op ongekende wijze beknot door een onophoudelijke en volstrekt onevenredige productie van bureaucratische normen, er zijn steeds opdringeriger geautomatiseerde controle- en gegevensverwerkingsinstrumenten ontwikkeld, en er is een nieuwe grote discriminatie tussen burgers ontstaan op grond van de vraag of zij « gevaccineerd » of « niet-gevaccineerd » zijn. (6)

Over dit alles zullen onze leiders, onze journalisten, onze industriëlen, onze administraties en sommige van onze artsen zich in de komende jaren moeten verantwoorden. En de toekomst kan moeilijk voor hen zijn. Zonder zo ver te gaan om het begrip « staatsmisdaad » te bespreken dat door sommige auteurs wordt voorgesteld (7), en zonder iemand van opzet te hoeven beschuldigen, is het duidelijk dat een kleine berg

leugens, verdraaiingen, manipulaties, fraude, belangenconflicten daden van actieve of passieve corruptie, machtsmisbruik, grove inbreuken op de medische en onderzoeksethiek, compromissen en lafheid van diverse aard potentieel strafbaar zijn en zullen dat in de komende jaren ten dele ook zijn. Vandaar het centrale doel en de voornaamste motivatie van het editoriaal werk van Anne Dumont, namelijk verkozenen, journalisten en artsen te waarschuwen om in te grijpen voordat het onherstelbare wordt aangericht, met name door de gedwongen vaccinatie van kinderen. Er is nog tijd om deze politiek-industriële waanzin een halt toe te roepen, om niet langer in « wetenschappelijke wonderen » te geloven zoals kleine kinderen in de kerstman, en om terug te keren naar een beheer van volksgezondheidsproblemen dat in overeenstemming is met alle waarden die ten grondslag liggen aan de democratische projecten van onze samenlevingen, en met de goede medische en wetenschappelijke praktijken die zijn bewezen door de eeuwenlange ervaring met het beheer van virale epidemieën die deel uitmaken van onze geschiedenis en onze menselijke conditie.

Notas

- (1) L. Mucchielli, *La Doxa du covid*, Bastia, éditions Eoliennes, 2022, 2 tomes (128 et 566 pages).
- (2) Ik ben rechtstreeks geïnspireerd door de socioloog Pierre Bourdieu, die een van mijn leraren was.
- (3) Ik zal hier niet de demonstraties en de honderden wetenschappelijke referenties herhalen die zijn opgenomen in de twee delen van de covid doxa, met name deel 2, waarin ik een dertigtal andere onderzoekers uit alle disciplines heb gepubliceerd en evenveel huisartsen of specialisten heb geïnterviewd.
- (4) Een van de basismanipulaties bestaat erin het begrip « positief geval » opzettelijk te verwarren met het begrip « patiënt ». Dit leidt tot epidemieën van positieve tests die niet overeenstemmen met de epidemiologische realiteit (zie in dit verband de demonstraties van L. Toubiana, *Covid-19. Une autre vision de l'épidémie*, Paris, L'artilleur, 2022).

(5) Sinds tweeëneenhalf jaar stapelen de wetenschappelijke studies zich op, waaruit blijkt dat bepaalde geneesmiddelen (antivirale middelen zoals hydroxychloroquine, antiparasitaire geneesmiddelen zoals ivermectine, antibiotica zoals azithromycine), in het bijzonder bij een vroegtijdige behandeling, doeltreffend zijn om de ontwikkeling van het ontstekingsmechanisme van covid te voorkomen, maar ook hoe belangrijk het is deze ziekte te voorkomen door het immuunsysteem te versterken (vitaminen B en D, zink).

(6) Naast het materiaal in deel 2 van *La doxa du Covid* zie ook, C. Schouler & L. Mucchielli, « Covid, état d'urgence et libertés publiques. Les libertés qui fondent la démocratie sont-elles solubles dans la lutte contre une épidémie ? », *Futuribles*, 2022, n°449, p. 73-85.

(7) Zoals L. DeHaven-Smith, *Aux origines de la « théorie du complot »*. *Un outil de contrôle de la pensée*, traduction française, Gap, éditions Yves Michel, 2022.